

I. felvonás

A Tökéletes Bűntény

2. fejezet

Eezer Krrredit!

- Mennyink maradt? – csattant fel Fenn idegesen néhány röpke, de annál döbbenetesebb pillanat elteltével, ezúttal mindenért saját magát tartotta felelősnek társa helyett, ki ugyan háromszor is tankolhatott volna idejövét, de be kellett látnia: az, hogy kiszabadításáig Carlnek csakis az járt az eszébe, minden volt, csak nem büntetendő. Eközben egy heves kormánymozdulattal rántotta ki a Revert a csillagok sebesen cikázó rengetegéből, a semmi közepére érkezve.

- Néhány csepp, a tank már a legjobb esetben is csontszáraz – ennek kikövetkeztetéséhez semmi másra nem volt szüksége, csak társa helyett is rápillantani az egyik, kékes kijelzőn ékelkedő üzemanyagjelzőre, mely pontosan nullán állt jelenleg. – A legjobb esetben.

- Akkor nincs más választásunk, irány a legközelebbi, lakott csillagrendszer – jelentett ki a férfi határozottan, jól tudván, hogy az útba eső megannyi feltöltő állomás közelébe sem mehetnek. Elvégre épp most szökött meg egy birodalmi börtönlétesítményből, a legkevesebb lenne tőlük, hogy szitává lyuggatják. Más kézben lévő üzemanyagforrást pedig nem ismert errefelé, tehát egyedül az útba eső rendszerekben bízhatott, amennyiben még nem jutott el hozzájuk a hír.

Carl ekkor a navigációs számítógép pultjára eresztette szemeinek csalódott pillantását, majd kénytelen volt szembesülni a ténnyel, hogy csak egyetlen hely maradt már, melyet még idejében elérhetnének némi üzemanyag, vagy egy jókora kényszerpihenő reményében – hiszen még az is szerencsének számít, ha egyáltalán elvanszorognak valahová a Reaverrel, mielőtt végleg beadnák a kulcsot hajtóművei.

- Az Ukio esik a legközelebb – közölte Ventris, még mielőtt Dahn szóhoz juthatott volna. – Ne aggódjatok, a második otthonom az a bolygó, nem lesz gond – Carl teljesen más rendszert akart úti célul javasolni, el is töprengett rajta egy röpke pillanat erejéig, mit is ronthatott el. Ám ekkor Jaris széles, egy csepp sem barátságos mosolya által övezve törte meg gondolatmenetét.

- Nem, a Rishi sokkal közelebb van, és ezt te is tudod – jelentette ki a férfi teljes magabiztossággal. – Szóval, kikkel is akadtál ott össze?

- Senkivel – felelte a lány halkan, gondolkodás nélkül, Fenn a legnagyobb meglepetésére tisztán érezte az igazát tudatában. – Utálom azokat a hatalmas, tollas dögöket – fejezte be kivételesen igaz mondanóját.

- Úgy érted a Rishiiket? Ne csináld már, értelmes lények akár csak mi – egyúttal közel másfél méteres, bagolyszerű haramiák, kik könnyű szerrel szívrohamot hozhatnak bárkire, ha elég közel magasodnak fölé heves szárnycsapásaik jellegzetes morájának kíséretében. - Nem bántanak – Ventris szemei ennek hallatán egyáltalán nem tűntek megbékélőbbnek. – Te is tudod, hogy muszáj, az a pár ezer fényév most élet-halál kérdése, de a kedvedért majd keresünk egy olyan helyet, ahol javarészt csak emberek laknak.

- Na jó, legyen...

A Reaver sebesen suhant elő a csillagok mély óceánjából az életteli teli, közel két és fél milliárd lelket számláló Rishi kékelő, jókora felhők fehér fátyla által tarkított

égboltja felett. Mindenkit nagy megkönnyebbülésként ért, hogy elég volt az üzemanyag, hatalmas kő esett le most szíveikről – még Ventrisnek is volt ilyen.

- És őnagysága, mégis hol szálljunk le? – gúnyolódott egy kicsit Fenn kicsiny legénysége legújabb tagjával, ki nélkül nem is lehetett volna ez annak nevezhető. *Ki hallott már egy fős legénységről?*

- Ott, azon a szép nagy kontinensem – közölte a lány, vegyes érzelmekkel az egyik fehérlő metropoliszra mutatva jobb kezével a pilótafülke nem valami vastag falán keresztül – hisz nem örült túlzottan az „őnagysága” megnevezésnek, de valamelyest értékelte, hogy legalább figyelembe vették aggályát.

- Akkor mit szólsz ahhoz? – vágta rá Jaris gondolkodás nélkül a kérdéses várostól lehető legtávolabb eső pont felé irányozva tekintetét, majd még azelőtt arra kormányozta sokat látott alkalmatosságát, hogy a lány egyáltalán reagálhatott volna valamilyen formában az újabb, teljesen megalapozott sértésnek.

Nem számított, mit sugall neki az Erő, hogyan is bízik megérzéseivel helyeslő sugallatára, ha egy valamit, akkor ezt már jól megtanulta csempészévei folyamán: ne bízz senkiben, különösen ne egy fiatal lányban, aki számos életet kioltott már, s mégis kedvesnek mutatja magát. De különösen ne bízz Ventrisben.

A légkörbe való, a meredek szögnek köszönhetően iszonyatos rázkódással és jókora lángcsóvával járó, szokatlan belépést leszámítva minden simán ment, percek alatt landolhattak a hatalmas völgyben elterülő, a fehér minden szemet gyönyörködtető árnyalatában pompázó város valamely úrkikötőjében – a birodalmi jelenlét ellenére ez a hely köztudottan a törvényen kívüliek melegágyának számított. Ide még egy szökött fegyenc is le tudott szállni gépével.

Mivel üzemanyag híján voltak, Jaris a feltöltő állomáshoz lehető legközelebb eső dokkot kérte, és meg is kapta egy ügyes elmetrűknek köszönhetően, – ha valamely, akkor ezen képesség használatára volt a legjobban rákényszerítve az elmúlt évek folyamán, ezért ezen fondorlatos téren koránt sem jött ki a gyakorlatból – hogy minél hamarabb végeznek, s a kisebb vagyon nyomába eredhessenek, melynek helyét Ventris különös mód nem hajlandó megosztani velük. Nem, amíg ténylegesen is oda nem mehetnek, hiszen csak eddig szorulnának a segítségére.

- Itt is volnánk – jelentette ki fölényesen Carl, mikor leereszkedett kicsiny csillaghajójuk fémes rámpája, és végre valahára a Rishi felszínére tehetett volna lábát. Mindig is meg akart itt fordulni élete folyamán, de csak egy kis ideig. Ám ekkor mégis megállt egy röpké pillanat erejéig, türelmesen megvárva, hogy az alig 21 éves lány elsuhanjon mellette kecses, egyúttal alig hallható lépteivel.

És bármennyire is próbálta leplezni, hogy meredten bámulta Ventris formás hátsót, melyre tökéletesen simult csinos, bőrrészekkel díszített ruhájának szövete, Fenn azonnal észrevette ezt, nem mintha lett volna ellenvetése. Szó, mi szó, rég voltak már nővel, bármennyire is voltak elragadóak a maguk nevében.

- Ha csak egy ujjal is hozzáam mersz érni... – sziszegte a lány finom ajkai közül, nem kellett hátra néznie ahhoz, hogy tudatosuljon benne a tény, tisztán érezte, hogy a két férfi egyike most szinte már nyálcsorgatva méri fel, szép lassan alulról felfelé haladva alakját. És ennek még a gondolatától is iszonyat fogta el. – Helyben kicsinállak.

Fenn taktikusan csendre intette a már kis híján mentegetőzésbe kezdő társát, majd egyszerűen elsétáltak mellette, és a recepciós pult felé vették az irányt. Már tapasztaltból tudja, hogy ilyen esetekben jókora figyelemfelkeltéssel jár az ilyen, s arra van szükségük a legkevésbé. És ezt Ventris is belátta, majd rövidesen, immár higgadtan érkezett a pulthoz, ahol egy különös idegen látványával szembesült. Sok helyen megfordult már, de még az életében nem látott ilyen különös élőlényt.

Fennel ellentétben, ki nem eggyel találkozott a Lázadásnál eltöltött évek során.

- Üdvöszletemm! – hangzott a recepciós pultnál álló galandiai szívélyesnek szánt, de teljesen érzelemmentesnek ható szava, melyből csak úgy süttött, hogy a kérdéses illető nem épp egy neves szekértője a Basicnek. – Mitt kerressnek itt?!

- Viszont köszöntöm – hangzott Jaris kedves, megnyugtató hangon történő válasza, mely minden bizonytal az idegen mögött álló rohamosztagos jelenlétének köszönhető. - Az a helyzet, hogy kifogytunk az üzemanyagból, és egy elég fontos üzleti úton jártunk, szóval sürgősen oda kell jutnunk. Lenne szíves...

- Tankolnunk kell – vágott bele Ventris a férfi mondandójába a jóval frappánsabb feleletével, mely tökéletesen kielégítette az idegen kíváncsiságát.

- Ááh, tankóóni! Ezz remmeek – ekkor a galandiai feltehetően férfi (ezt már Fenn sem tudta megállapítani) a termináljához eresztette tekintetét, s nem is emelte fel onnan egy ideig, mintha elveszett volna a basicen íródott felhasználó-felület rejtelseiben, vagy gőze sem lett volna a munkáját illetően.

- Szóval mennyi lesz? – kíváncsiskodott Carl fél percet követően.

- Eezer kkredit! – közölte az idegen örömteli szemekkel, Fenn pedig már a fejét kezdte fogni érdes tenyerével, ugyanis jól látta az Erő rejtelmes sugallatainak köszönhetően, hogy ez a szerzemény ténylegesen legjobb tudása szerint végezte munkáját. Persze tisztában volt afelől, hogy errefelé ez még viszonylag kedvező ár egy, a Reaverhez hasonló úrkalkamatosság teletankolásáért.

Csak épp neki közel sem volt ennyi pénze. 120 kredit lapul most zsebeiben.

- Öhm, nem akarod kifizetni? – vágott bele Ventris a már lassan kínosan hosszúra nyúló csendbe. Még a Kaminora jövet gondolt rá ugyan, hogy magával hoz némi költőpénzt, épp erre az esetre, de nem tette. És ugyan nem sejti még, de ő nagyon meg fogja bánni ezen döntését. S azt is, hogy velük jött egyáltalán.

- Nem kell a pénz, ingyen is feltöltitek a hajómat! – próbált Fenn eszközölni egy újabb elmetrűkjét egy különös kézmozdulattal, melyre a közelben álló birodalmi rohamosztagos szerencsére még csak rá sem hederített.

- Eezer kkredit! – vágta rá a galandiai, ezúttal jóval élesebb, már szinte fenyegető hangnemben, mely az ő szándéka szerint, csupán enyhe türelmetlenkedésnek felelt meg. Nem igazán értette a kézmozdulatot, vagy mi is érte elméjét az előbb, mit oly könnyedén zárt ki tudatából, és ez volt most az ex-Jedi szerencséje.

- Nézze, csak százhusz kreditem van...

- Mennyi?! – csattant fel Ventris idegesen, nem épp enyhe döbbenetében, csak ő ennek százszorosát kuporgatta már össze hajójában, mely természetesen most a

birodalmi tiszték egyikét gazdagítja. És tudja, hogy mostanában a két fickó alaposan le van éve, de hogy még ezer kreditjük se legyen...

- Nem lehetne, hogy csak egy pár cseppet engednek bele? – folytatta Fenn mondandóját, csendre intve az akaratos, továbbra is hitetlenkedő lányt. – Annyira még elég a pénzünk, kérem, nagyon sietünk. Ha nem érünk oda akkor...

- Eezer krrredit! – vágta rá ismételten a galandiai, most már ténylegesen felháborodva. *Háát eezek még a szabályokkal sincsennek tisztábban?* - Sze több, szem keveszebb – ekkor Fenn legszívesebben már az erőben lakozó képességei teljes tárházát felmutatva kezdte volna fenyegetni az idegent, ám a sarokban rálldogáló klón torkának érdes megköszörlése igen hamar jobb belátásra készítette.

- Hát ez remek – folytatta a lány a Jarisban való, igen mély csalódásában lakozó felháborodása szavakba öntését. – És most honnan is szerezzük meg azt a pénzt? – irányozta mindkettejük felé, éles hangnemben ezen kérdését, ugyanis nem volt alaptalan a feltételezés, – tíz perc múlva teljességgel igaznak is bizonyult – miszerint a Birodalom már rég zárta valamennyiük számláját. Sőt, már biztosan busás összeg jár kézre kerítésükért. Éppen ezért ajánlatos volt most csendesen csuklyáik alá bújni.

- Erre akad pár ötletem...

A kantinba érkeve annak füsttel teli, a megannyi ápolatlan csőcselék lehelete által bűzös levegője fogadta őket, ráadásul ezen világ ízléstelen, rohadt hangos zenéjének lüktető morajlása töltötte be ezen nem sokmindent, de legkevésbé lélegzésre alkalmas elegyét. Beljebb kerülve végre egy kellemes dolog vonta magára szemeinek a boldogságtól nem épp repeső pillantását. És persze Carlét.

Táncoslányok voltak a porondon!

Ugyan nem sok twi'lek élt ezen planéta felszínén, de most csak ők forgolódtak a színpadon, sündörögtek az oszlopok körül, szinte már büszkén mutogatva testüket, kecses táncaikat lejtve. Fenn legbelül érezte, majd rövidesen meg is bizonyosodott róla az Erő segítségével: – melynek használatára folytonosan sarkallta magát Ventris közelében – félelemből, a gazdáik igen gyakori fenyegetéseiből tették, amit tettek, ez alól egyikük sem volt kivétel, nem teljes egészében.

Még azon bájos, húszas évei közepén járó nőszemély sem, aki titkon szemeinek reményteli pillantásaival kísérte őket figyelemmel, belépésüket követően, egészen Fenn a pazaak asztalnál való helyet foglalásig, amikor is a férfi egy röpke, szigorú pillantással jelezte, hogy vonuljon arrébb, majd belekezdett játékába.

Nem ez volt a nő szerencsenapja, bármit is remélt tőle.

És meglehet, hogy az ex-Jedi még az életben nem játszotta a szerencsejátékok ezen képviselőjét, de mégis teljesen biztos volt a győzelmében, akár csak a vele szemben helyet foglaló, két és fél méter magas, széles vállú duros. Azonban Fennel volt az Erő, melynek segítségével a férfi előre láthatja ellenfele minden egyes lépését, ezért közel sem volt alaptalan önbizalma, az idegenével ellentétben.

Ventris a közvetlenül mögöttük elhelyezkedő asztalnál, kényelmesen hátradőlve figyelte, ahogyan remélhetőleg még a gatyáját is elnyerik a nem túl szimpatikus, kék

bőrű, kopasz élőlénynek. Mellesleg sokkal szívesebben figyelte ezt a twi'lekek bájos tánca helyett, mély undor fogta el ettől.

- *Mégis hogy süllyedhet bárki is ilyen mélyre?* – visszhangzott a kérdés tudatában. Neki szilárd meggyőződése, hogy sosem tenne ilyet, még ha az élete függne is ettől.

Carlnek viszont már koránt sem jártát át elméjét az ilyesfajta kérdések, csupán hátra dőlve figyelte a szemet gyönyörködtető látványt Ventris mellől, szeme sarkából figyelve a játékot, melynek kimenetele felől egyáltalán nem voltak kétségei. Jaris mindig is egy jó eszű és leleményes ember volt, s ez, valamint az Erőben lakozó képességei még ezen kétes téren is verhetetlenné tették.

- Nem is rossz – jelentette ki Ventris, enyhe mosollyal az arcán, amikor is Fenn egy jókora kreditmennységet ragadott magához széles mosolyának, valamint örömteli kacajának kíséretében, melyet néhány szerencsés lapnak, valamint az Erő megfelelő sugallatainak köszönhetett. A durós persze őrjöngött, mint minden esetben.

- Látod, tíz perc és meglesz a pénz – közölte Carlos fölényesen, majd ismételten a táncosnők felé fordította csodálattal teli tekintetét.

Tizenegy perccel később:

- Sebaj, még mindig maradt két szem kreditünk – próbálta Dahn nyugtatgatni társát, aki most jókora leckét kapott afelől, hogy vannak bizonyos dolgok, melyek mesteri szinten való űzését nem lehet rögtönözni némi leleményesség és a pusztá Erő néma kiáltásainak segítségével. – Különben is, voltunk már rosszabb helyzetben is.

- Legalább kiszálltál, mielőtt még a Reavert is feltetted volna – ragadta ki Ventris az egyetlen jót az egészben, leplezve az ex-Jediben való újabb, jókora csalódását. Mostanra már tudatosult benne, hogy sosem jutnak ki innen, ha erre a két félnótásra hagy mindent. Ezért úgy döntött, hogy a saját kezébe veszi a dolgokat.

Legalábbis csak döntött volna.

- Carl, emlékszel, mit szoktunk tenni ilyenkor? – törte meg Fenn a kibontakozó csendet, mielőtt még a lány a bárpult felé vehette volna az irányt, ki most haragosan fordította felé tekintetét, mivel jól tudja: ő szóhoz sem juthat, amíg a kék férfi valamelyike ki nem fogy az ötletekből, addigra pedig minden valószínűség szerint nem, hogy egy szál garasuk, de még hajójuk, vagy bármi egyébük sem lesz.

- Persze, vállalunk egy zsíros melót. De, amint láthatod, nincs túl sok jelentkező – szögezte le a teljesen nyilvánvalót, ugyanis eddig mindig akadt egy kétségbeesett ember, ki valamint mindenáron a nem hivatalos út igénybevételével akart szállíttatni – a valakit itt nem jöhet szóba, Fenn már régóta nem vállalja el az ilyesmit, s csak igen nehezen ad lejjebb elveiből, az igazat megvallva, szinte sohasem.

- Mivel még nem vontunk magunkra elég figyelmet – ekkor sarkon fordult, majd az őket alaposan megkopasztó durós felé vette az irányt, s óvatosan megütögette izmos, ruházata alatt csak úgy feszülő vállát. Mivel különösen szűk ruhát viselt

- Mit akarsz, ember? – kérdezte a férfi haragosan szúrós hangján, utálta, amikor is a *teljesen* tisztességesen, annak rendje és módja szerint „megszerzett” összeget próbálták visszakunyerálni tőle. Ő persze már tökéletesen beszélte a Basicet, azzal az

ütődött recepcióssal ellentétben. – Tisztességes játszma volt, te sem adnál vissza egy garast sem. Akkor nekem mégis miért kellene?

- Valóban nem, minden korrekt módon zajlott – látta be Fenn, némi együttérzést és jóindulatot színelve a jóval a feje fölé tornyosuló idegennel szemben. – Akárcsak ez! – harsogta dacosan, teljes magabiztossággal, miközben minden csepp erejét összeszedve lendítette meg öklét, s figyelte, ahogyan a duros azonnal a padlóra terül a halántékára mért ütés iszonyatos ereje által, társai elismerő pillantásaival övezve.

Fenn viszont tudta, hogy baj van: túl könnyen ment az egész, és efelől rövidesen a saját szemével is megbizonyosodhatott. Hiszen a földön eszméletlenül elterülő izomagyúakhoz hasonlóak sosem jártak egyedül, s egy szempillantásba sem telt bele, amikor is egy szőrös vuki és két másik, hasonló természetű duros pattant fel az egyik asztal felől, ökleiket fenyegetően összeszorítva közeledtükör.

Az egykori Jedi nem szándékozott teketóriázni, azonnal közibük vetette magát, Carlossal egyetemben, sorra osztva a pofonokat. Jaris pedig daliásan tartotta magát záporozó ütések puffanásai által megtöltött levegőben, a lomha vuki még csak hozzá sem tudott érni, oly fürgeséggel kerülgette most hosszú karjait, majd vágta fejen, gyomron, háton, valamint rúgta hason, háton és térdkalácson a bundahegyet.

A másik két duros viszont egy másodpercre sem tudta felé terelni figyelmét, vagy pofonjai egyikét, Carlos minden tudásukat igénybe vette, ki végre megcsillogtathatta, mit is keres még mindig Fenn oldalán. Ugyan a sugárvető, valamint az egyéb lőfegyverek művészete nem tartozott az erősségei közé, a közelharc, a pusztá kézzel, vagy akár vibropengével történő küzdelem, már annál inkább.

Azonban a baj közel sem járt egyedül errefelé, az egyik duros, valamint a vérmes vuki kiterültével számos, jól megtermett figura egyenesedett fel asztalik felől, kik úgy érezték, hogy elég jól tudnak verekedni. Szerencsére nem mindenki foglalt állást hőseink ellenében, a kantin népének legalább harmada melljük állt, Ventris kivételével. Ő csak unottan nézte a kibontakozó félben lévő tömegbunyót.

Nem volt ez az ő ügye. *Miért is érdekelné?*

- Öhm... nem akarnál segíteni egy kicsit?! – szólította meg Fenn, három másik fickó pofonjait kerülgetve, miközben épp kiütötte egyiküket.

- Bocsi, ez a ti ügyetek – vágta rá flegmán, elvégre csak átutazóban volt velük, s közel sem szándékozott, legalábbis nem akarta a legénység sorai közt találni magát. Ez elméletben szépen is működött egy kis ideig, ám minden kocsmának s kantinnak megvannak a maga szabályai. Mint például ilyenkor senki, még egy lány sem maradhat ki a mókából, ki ezt a feje felé közeledő sörösüveg – legalábbis annak látta a pillanat hevében – közeledtén volt kénytelen megtapasztalni.

S miután egy éles mozdulattal ragadta meg, majd törte ki egy igen erőteljes mozdulattal a mögé tornyosuló, most síró csecsemőként a földre boruló trandoshan kezét, már kénytelen volt belátni: ő is részese a csatának, legalábbis ekképp tekintett erre a kis, szinte mindennapos jelenségnek mondható csetepatéra, mely mostanra a közigazgatás nem épp kívánatos személyeinek érdeklődését is felkeltette.

A sorra betoppanó rohamosztagosok, valamint az általuk övezett szálfá tiszt, pedig méltán jelezte, hogy ennek itt és most véget vetnek. A legelöl haladó klón ekkor a

plafonhoz emelte jellegzetes, E-11-es sugárvetőjét. És minden bizonnyal el is sütötte volna azt, a vörösen izzó lézernyalábbal egy jókora, fekete korom által szegélyezett, füstölgő foltot hagyva a mennyezeten, amennyiben nem csillapodnak le a szemben álló felek, kik már ismerték a szokásokat. Melyek annyiból álltak, hogy az első figyelmeztetés után válogatás nélkül lövik agyon az embereket, a csetepaté végeztéik.

Hőseink persze koránt sem voltak ennyire tisztában a helyzettel, de hamar észbe kaptak az abbamaradó pofonok láttán, ennek köszönhetően tökéletesen tudtak elvegyülni a tömegben. És jól lehet, ilyenkor sok esetben kézre kerítik a felelőst, ki elindította az egészet, és alaposan felelősségre is vonják, – vagyis Fenn – azonban ennek a szerény, táncoslányokban mégis bővelkedő kantinban volt egy arany szabály az itteniek körében, melyet még senki sem szegett meg:

„Nem láttam semmit, minden olyan gyorsan történt... én csak...”

Ennek sorozatos ismétlődésének köszönhetően – úgy két éve már senki sem tudtak őrizetbe venni ezen lényegre törő szabálynak köszönhetően, és akkor is egy beépített emberük volt az, kinek romba döntötték a közel öt év alatt gondosan felépített álcáját – nem tettek semmit, csupán haragos léptekkel szaporították ki a kifejezetten rossz levegőjű helyiségből, már ha ezt annak lehetet nevezni.

- Remélem, most már bőven elég figyelmet vontunk magunkra – közölte Ventris, amint birodalom mentesedett a kantin, nem szívesen bocsátkozott a harc ezen primitív, de annál jelentősebb formájába, hol még egy sugárvetőt sem kaphatott elő. Jaris elégedett mosolya pedig megnyugtatta igaza felől, valamint méltán jelezte, hogy a két férfi igen sok örömét lelte a hatalmas felfordulásban.

Elvégre egy karcolás nélkül úszták meg az egészet.

- Hé, te! – hallatszott egy idősödő, a köpenybe burkolódzó férfi hangja az egyik félreeső asztal felől. – Lenne itt valami, ami érdekelne.

- Na végre – sóhajtott fel Ventris megkönnyebbülten. - Egy pár óra és indulhatunk is a Tarisra – ekkor mindkét társa felé irányozta döbbs pillantását. – Azt hiszem elszóltam magam...

- És mégis miről lenne szó? – kérdezte Fenn egy szempillantás alatt teljes csapatával az asztalnál teremve, majd kényelmesen helyet foglalva akörül. Az esélyek ellenére mégis működött a figyelemfelkeltés, s rövidesen útra is kelhetnek majd a megfelelő előleg ellenében, tehát legalább *„Eezer krrredit!”* ellenében.

Amennyiben a kor törte öregember a megfelelő ajánlattal rukkol elő.

- Nos, már akkor láttam, hogy nem idevalósiak, amikor betoppantak ide és maga leállt játszani a szektor minden bizonnyal legnagyobb szélhámosával, – na, ez sokmindent megmagyarázott Fenn számára – márpedig akkor biztosan rendelkezniük kell egy hajóval, még hozzá remélhetőleg egy rendkívül gyorsal.

- Ami azt illeti igen, – vágta rá tettetett határozottsággal. – *Csak nincs ez csepp üzemanyagunk sem* – tette volna hozzá, ám az utolsó pillanatban felötlött számára, hogy ez nem tenne jót a munka megszerzésére vonatkozó esélyeiknek. – Szóval, mit akar szállítani, és legfőképp hova? Ezen felül, mennyiért?

- Nem csomagról lenne szó – felelte az ősz hajú férfi, majd hangját jóval lejjebb eresztve folytatta mondandóját. – Van egy lány, a neve...

- Kizárt, „élő” személyeket nem szállítok – vágta rá Jaris, különös hangsúlyt fektetve a szóra, de már érezte, hogy a férfi nem adja fel ilyen könnyen, valamint társai sem díjazzák alapelvét. Nem ebben a helyzetben, és nem ilyen körülmények mellett. Az öregember viszont a már szokásosnak mondható kérések és hebegve történő szófecsérlés helyett csupán egy egyszerű, frappáns felelettel válaszolt.

- Tízezer kredit. Ezer előre, a többi az út folyamán – ekkor óvatosan a zsebébe csúsztotta kezét, majd felmutatta a megfelelő összeget képviselő, aranyló és ezüstösen csillogó fémdarabokat. Azonban Fenn továbbra is ingatta fejét.

- Sajnálom, uram, de én az elvek emberének tartom magam. De amennyiben bármi mást, például egy rakás fegyver, vagy fűszert szeretne átszállíttatni egy peremvidéki rendszerre, már jóval kíváncsibb fülekre talál majd személyükben – ekkor azonban már Carl nem tudta megállni, hogy ne szólhasson közbe.

- Fenn, hiszen ez az egyetlen esélyünk, ezt te is tudod. Muszáj mindig, mindent elcseszelnünk? – súgta oda hozzá halkán, de mégis jól hallhatóan. A férfi fejében különös mód, még csak meg sem fordult, hogy épp így ijeszthetik el ügyfelüket. Szerencsére ez nem történt meg. – Különben is, azt sem tudjuk, hogy kiről lenne szó. Ezért szerintem adjunk neki egy esély, és legalább hallgassuk végig.

- Egy táncosnőt kellene Tarisra kísérnetek, a neve Jasmine. A birodalmiak nem engedik elszabadulni innen, ezért a twi'lek kénytelen lesz a nem hivatalos megoldást igénybe venni, melyben én nyújtok neki segítséget. Jól ismertem az apját. Egy igaz harcos vére folyt az ereiben, akárcsak az önében – Jaris azonban a rögtönzött, számára enyhén kínosnak ható dicséret ellenére továbbra is ingatta fejét. Nem volt már hős, az a Jedi, ki ingyen is vállalta volna azt már rég nem él.

És tán már soha nem is fog benne.

- Nézd, ő egy táncos – próbálta Dahn jobb belátásra téríteni társát. – Ezek a lányok félmeztelenül mutogatják magukat napi nyolc órában, egy jéghideg oszlop körül, és valljuk be, egyszerűen elragadóak. Ez a Jasmine biztosan „más” módon is a kedvünkre tenne, amiért kihoztuk innen – közölte különös hanglejtést fektetve a szóra, melynek jelentése mindannyiuk számára egyértelmű volt. – Amennyiben „ez” lehetséges.

- Persze, hogy az, amennyiben ő is belegyezik – felelte az öregúr széles mosollyal az arcán. Részéről mindegy volt, mi történik a lánnyal út közben, kikhez is kell szegődni szabadulásához, csak épségben érjen oda. Legalábbis testileg.

- Na látod! – csillant fel Carl szeme ismételten. – Egyébként sem ártana egy bájos útitárs – ekkor Ventriss finoman megköszönte a torkát, s a férfi rövidesen felé is fordította szemeinek meglepett pillantását. – „Ha hozzám érsz, meghalsz!”, nem rémlik? – idézte a lány korábbi fenyegetőzésének lényegét.

- Az meglehet, de attól még vonzó vagyok.

- De elérhetetlen – fejezte be a kibontakozó félben lévő vitát Fenn, az érvelésével, majd ismételten az öregemberhez fordult. – Rendben, elvisszük a lányt, húszezerért! – ekkor az ügyfél szemei mintha kiugrani látszottak volna helyükről.

- Mint mondtam, nehezemre esik felülkerekedni az elveimen – a kor törte férfi meredtem bámult egy pillanat erejéig, de végül ismételten elmosolyodott, majd kezét újfent a zsebébe csúsztatta. Pontosan kétezer kreditet előszedve onnan.

- Minő nemes lélek! Csodálom, hogy fel tud állni, nehéz feladat ez gerinc nélkül – gúnyolódott, miközben Fenn markába nyomta a pénzt. – Rendben, húszezer kredit, az előbbi feltételek mellett, tehát a többi oda érkezve kapja meg. Jasmine majd tudatja önökkel, hova is kell menniük pontosan...

Másfél óra elteltével:

A Reaver már csurig tankoltan hevert a leszállóplatformon, s a tankolás ezúttal már jóval zökkenő mentesebben zajlott. Ugyanis, mikor visszaértek már egy másik galandiai fogadta őket, ki különös mód tökéletes kiejtéssel beszélte a Basicet. Fenn és csapata pedig kíváncsian, és főként türelmetlenül várta a nő érkezését, kit hogy a biharba ne vinnének el ennyiért? De leginkább Carl várta érkezését.

És ezúttal koránt sem kellett csalódnia, hiszen rövidesen egy gyönyörű szép, világoszöldbőrű twi'lek rajtolódott ki szemei előtt, kihez fogható még filmekben sem pillanthatott meg, mondhatni álmai nője közeledtét csodálhatta szemeivel. A férfi Jasmine tökéletesnek találta kecses lábait, vékony karjainak finom bőrét, egy modellével vetekedő alakját, melyet sajnálatos módon tökéletesen elfedett kopottas öltözete – ő valami miatt azt remélte, a szokásos munka-„ruhájában” pillanthatja majd meg, de így sem érte komoly csalódás. Remek napnak ígérkezik számára a mai.

A lány még Fennt is lenyűgözte, s valami legbelül méltán sugallta neki, hogy mégis csak jó ötlet volt ekképp döntenie. Ám számára a lány kecses alkatának és arcának finom vonásainak – melyek tán egyedülként nem múlták felül Ventrisét – kivételével még egy örömteli tény is feltűnt. Ez volt az a lány, ki az előbb kékesen ragyogó szemeinek reménytelen pillantásával kísértette őt figyelemmel. S bár nem volt már Jedi, de sosem tagadhatta meg ezen részét, nem teljes egészében – így bizonyos mértékben rendkívül örült a ténynek, hogy olyasvalakin segíthet, aki igazán meg is érdemli ezt.

- Üdvözltem, a nevem Selene Shmir – közölte az alig 26 éves lány szelíden, egy természetes csomagot vonszolva maga után, mely szemmel láthatóan meghaladta vékony karjainak erejét, Carl pedig nem habozott, menten ki is tépte azok közül, majd lelkesen vonszolta utána a piszok nehéz táskát, melynek hordozásáról Selene csupán különös nehézséggel tudott lemondani, s nem volt alkalma visszaszerezni.

- Shmir? Az a vénember a kintinban valami Jasminet emlegetett – szólt közbe Jaris gyanakvóan, azonnal megragadva a lány most már üresen lévő karját, kinek ekkor rendkívüli indulatokat vélt felfedezni elméjében, de szerencsére időben lecsillapodott, s kezdett bele szelíden, *rendkívül* érdekfeszítő magyarázatába.

- Jasmine az előadónevem, így ismer a nagyközönség. De bizonyos alakok – tehát a kintinban nap-mint nap ücsörgők úgy háromnegyede – sosem hagynának békén, ha a rendes nevemet is ismernék. A mai naptól kezdve egyébként sem kell majd ezt csinálnom, nektek köszönhetően. S ezért örökké hálás leszek.

- Értem, remélhetőleg mi hamar elfelejtünk a maradék pénz átadását követően, mivel csak akkor jegyezzük meg hosszú távon az utasainkat, ha nem fizetnek – felelte

Fenn szúrósan, bár az Erő alátámasztani látszott állítását, merőben mást sugalltak ösztönei, s ő már előszeretettel hallgatott ezekre.

- Ne félj, megkapod a pénzed. A bátyám jómódú ember, kis szerencsével a dupláját is megfizeti majd, ha Tarisra értünk – oszlatta el a lány Fenn hirtelen támadó, de annál jelentősebb kétségeit, legalábbis csak nagyrészt.

- Majd meglátjuk – a „*ne bízz senkiben*” elv még mindig erőteljesen lebegett a szeme előtt, miközben a Reaver fedélzetére léptek. – Addig is az a kabin szolgál majd szállásodul, remélem, eleget tesz az igényeidnek.

- Teljességgel – vágta rá a lány szelíden, majd még azelőtt odasietett, hogy Carl behozhatta volna igencsak nehézkes csomagját. Le sem tagadhatta volna, hogy útjuk során mindenképp el akar tölteni Selennel egy „*hálaéjszakát*”. Fenn pedig nyugodt szívvel hagyta, hogy ezt tegye, az öreghez hasonlóan őt is csak a lány testi, s nem a lelki állapota érdekelte. Társának különben sem volt szerencséje egy ilyen észbontó szépséghez – még pénzért sem. Had élje ki magát ebben a pár napban.

- Az nem az én kabinom véletlenül? – csattant fel Ventris, a férfi felé fordítva haragos tekintetét. Hiszen ez volt az utolsó szabad kabin kicsiny hajójuk fedélzetén, tehát mindenképpen osztozkodnia kell majd a két férfi egyikével.

- Volt – vágta rá Fenn, mintha mi sem lenne természetesebb. – Kötelességem gondoskodni egy húszezer kredittel kecsegtető nőszemély kényelméről. Egyébként is szoknod kell még az osztozkodást – gúnyolódott Jaris egy kicsit a lánnyal, aki legszívesebben menten szétszaggatta volna ennek hallatán.

- Ki tudnál menni egy percre, amíg elrendezem a holmimat? – kérte Selene finoman szűkös legénység a már túlzottan buzgó tagjától, aki egész végig sündörgött körülötte. – Kedves tőled, hogy segítesz, de igazán nincs rá szükség.

- Ugyan, semmiség – próbálta Carlos lenyűgözni a lányt, szinte már csörgedezett érte a nyála, s ezt Shmir is tisztán látta. – Nehezek ezek a cuccok, el kell egy pár „*izmos*” kar a kirakodásukhoz, bármi is legyen bennük – hangzott már szinte kínos, sőt, biztosan annak ható felelte a szó különös hangsúlyozásával elegyítve.

- Hidd el, nem akarod tudni, hogy mi van benne – közölte Selene egy finom, tettetett mosoly kíséretében, azonban Carl csak nem akart kötélnek állni, s továbbra is a helyiségben maradt, mindketten tudták, hogy miért. A *twi'lek* kezdettől fogva sejtette, hogy meg kell tennie, elkerülhetetlen a pillanat, bármennyire is esik az nehezére. Egyszerűen nincs választása, nem a jelenlegi helyzetében.

Erőt vett magát, majd finoman az ágyánál ácsorgó férfi mellé lépett, majd szép lassan a derekához csúsztatta kezét, melyet szelíden, alig észrevehetően eresztett lefelé. Egészem, amíg el nem érte a Carl által már oda helyezett, természetes táskát, s finoman lehúzta annak cipzárját, miközben tisztán látta Dahn arcán izalmát, egyik izgalmasabb ábránd merült fel benne a másik után, annak tartalmát illetően, bár azt már nagyrészt tökéletesen kikövetkeztette. Elvégre mi más lehet benne néhány lengőbb öltözet és egy-két munkahelyi „*kellék*” kivételével, legalábbis ő így sejtette. S ennek köszönhetően alaposan ki is kerekedtek a barna, kíváncsi szemei, amikor végre bepillantást nyerhetett Selene rejtélyes holmija közé.

A hatalmas, világosbarna táskában ugyanis hemzsegték a repeszgránátok, hődetonátorok, sugárvetők, s egyéb lézerkarabélyok. A mindenfajta lőfegyver közül a hagyományos E-11-estől kezdve a könnyed Dh-17-esen át egészen az E-17d-s mesterlövészpuskáiig minden volt, mi szem-szájnak ingere. Ráadásul koránt sem a feketepiacról összevásárolt ócskavasak voltak ezek, hanem olyan kiváló minőségű lőfegyverek, melyeket még egy kisebb hadsereg is megirigyelne.

- Szóval... – fakadt ki a szó Carlosból döbbenetében. – Te mit is csináltál pontosan, mielőtt... tudod... táncolni kezdtél? – most már jócskán megilletődve tette fel kérdését, valahogy nem erre számított, éppen ezért a lehető legóvatosabban próbálta fogalmazni mondandóját. Fel ne haragítsa a hölgyet.

- Fejvadász voltam – közölte Selene határozottan, egy rideg kődarab érzelmi szintjét idézve, most már nem volt mit titkolnia, teljesen nyugodtan adhatta valódi természetét. Ennek köszönhetően s szemei csak úgy lángra gyúltak haragjától, amikor is folytatta mondandóját. – És most elhúzod a csíkot, ha kedves az életed...

- Ezt mégis mikor akartad megosztani velünk?! – visszhangzott végig Fenn haragos szava a kicsiny kabinban, Carl kötelességének érezte társai tájékoztatását, melynek Selene olyannyira tartott bekövetkeztétől. – Tudod mennyit rének ezek a csúzik?

- Többet, mint a hajód – vágta rá a twi'lek gúnyosan. – Ami azt illeti, szerettem volna elkerülni ezt a pillanatot, legalábbis, amíg el nem érjük Tarist.

- Én már az elejétől fogva megmondtam, hogy ez rossz ötlet – vágta rá Ventris, „szeretett” kabinja visszaszerzésének halovány reményében. – Azt javaslom, tegyük ki az első útba eső rendszernél, aztán bízzuk a vak szerencsére.

- Hogy mi van?! – csattant fel Selene idegesen. – A bátyám pénzéből egy kisebb rombolót is vehetnétek, és ti csak úgy kiraknátok, lemondva a teljes összegről? – Carl és Ventris csak némán bólogatott, 18 ezer fényesen csillogó kredit csekélység volt az odaát rájuk váró, már-már gigászi összeghez képest.

- Dehogy rakjuk ki, elment az eszetek? – törte meg Jaris a kibontakozó csendet. – Egy hivatásos tudásával bíró személy van a hajón, ez a legjobb hír, amit az életemben hallottam. Nem csak, hogy segíthet nekünk kirámolni azt a helyet, de utána még haza is talál, ezért nem kell ide-oda bóklásznunk az egész rendszerben.

- Miféle helyet? – kíváncsiskodott a nő, azonban most elmaradt a felelet.

- Ez nagyban függ a képességeitől is – tette hozzá Ventris, jéghidegen. – Lehet, hogy pénzért szedte áldozatait egykoron, de attól még csak egy táncos, aki egy szál bugyiban leng fel-alá egy oszlop körül. Szerintem csak útban lenne.

- Hidd el, drágám, elég jól értem a dolgom – vágta rá Selene fenyegetően.

- Akkor mégis, hogy kötöttél ki egy kantinban? – vetette fel az újabb találó kérdést Carl, meglehetősen erélyesen, s számonkérőleg hangsúlyozva azt.

- Erről... nem szeretnék beszélni – mondta Shmir bizonytalanul, a padlóra eresztve tekintetét, látszott rajta, hogy rendkívül szégyelli a történeteket. Bármilyen is történt, mélyen megalázhatták őt, de ennek ellenére tudniuk kellett az igazat.

- Márpedig ezt muszáj lesz elmondanod – zárta rövidre a dolgot Fenn, ezt neki mindenképpen tudnia kellett. Hiszen nem csak a hirtelen feltörő aggályait elégíti majd ki, de a válasz egyértelműen tükrözi is majd elméjében a lány megbízhatóságát.

- Hát jó... – sóhajtott fel Selene, összeszedve maradék méltóságát. – Néhány évvel ezelőtt volt egy munkám, ha jól emlékszem a háromszázhatodik, de ezúttal balul sülték el a dolgok, mivel egy hozzám hasonlóval kellett végezniem. Túljárta az eszemen, és leütött, onnantól csak arra emlékszem, hogy egy birodalmi cellában tértem magamhoz. És sokakat megöltem már akkorra, de csak viszonylag kevés birodalmi. Ráadásul a kihallgatásomért felelős tiszt, Pendergast ezredes, a betegebb fajtát képviselte. Az olyanokat, akik a gyors kivégzés helyét, inkább megnyomorítják áldozataikat, aztán az első sorból figyelik a szenvedésüket...

- És, mi történt ezután? – faggatta tovább Carl, mikor elhallgatott egy pillanatra, eddigi életének legszomorúbb történetének előadása közben.

- Felsorolta a választási lehetőségeimet, én pedig ezt választottam, hátha sikerül kitörniem, de... a szemetek minden lépésemet nyomon követték. Megpróbáltam elmenekülni, volt, hogy sikerült is elhagynom a bolygót, de mindig rám akadtak valahogyan, fel is adtam egy időre. Aztán jött az öregúr, Gabriel, megígérte, hogy kihoz innen és eljuttat a bátyámhoz, ott már biztonságban leszek és a reményeim szerint meghúzódhatok egy időre, ha nem mindörökre.

- Értem – közölte Jaris együtt érző hangnemben, tisztán érezte a nő igazát gondolataiban, és már a pusztá arckifejezéséből, hangneméből is látszott, hogy ez nem egy kitalált dajkamese, mellyel soron következő áldozatait próbálja bevetni. – Akkor tisztázzuk a dolgokat, mielőtt belevágnák. Mi elviszünk téged a Tarisra, segítesz a rablásban, utána pedig oda mész, ahová csak akarsz, rendben?

Selene némán rábólintott, majd zaklatottan a kabinja felé vette az irányt, és Carl már épp utána kart menni, hogy legalább bocsánatot kérhessen tőle – ez volt a legkevesebb, amivel tartozott neki. Ám ekkor a Reaver kijelzői valamelyikén felvillanó ablak, valamint az ezt követő hangos pittyogás méltán jelezte, hogy sürgős üzenetük érkezett. Fenn nem is várt lejátszásával, hiszen idő közben a robotpilótának köszönhetően kiértek ugyan Rishi tömegvonzásából, de még nem léptek be a hiperűrbe. Maga az üzenet különös mód csak hangot tartalmazott, tartalma pedig, mint az kiderült, megrázkódtató volt valamennyiük, de különösen Fenn számára:

„- Mester, én vagyok az, Mira. Kevés az időm, nem tudom megmagyarázni, hogyan éltem túl azt a napot, de most bíznod kell bennem! Nar Shaddaan vagyok már... nagyon hosszú ideje, eddig nem engedtek üzenetet küldeni, semmit sem engednek. A Vörös szektorban találsz, a Zeknos nevezetű hutt palotájában. Kérlek, siess itt borzalmas az é...

- Mit csinálsz, bűdös rabszolga! Hát ne...”

Rishi, két órával a kázinban történeteket megelőzően:

Selene a kázin felé baktatott szelíd, csöndes lépteivel, a meglehetősen szegényes munka-„öltözetében”, amikor egy ismerős arc, Pendergast ezredes éles vonások által szabdalta arca rajzolódott ki kékesen ragyogó tekintete előtt, aki különös módon

levetette a megszokott birodalmi egyenruháját, és egy szenilis vénember, Gabriel szinte már – de mindedig bizonyosan – leleplezhetetlen látszatát keltette.

- Áh, Jasmine, már régóta látni szerettelek volna.

- Pedig állandóan a sarkamban loholsz, akárcsak egy kiherélt ewok – vágta rá a nő dacosan, legszívesebben helyben kioltotta volna a kor törte férfi életét, azonban a mellette sorakozó négy, fehér vértet viselő, rohamosztagos teljességgel ellehetetlenítette még az értelmét is ezen törekvésének. Mind minden találkozásukkor.

- Nos, ezt a sértést most betudom a kemény reggelednek, elvégre tudod, hogy nincs nagy kereslet a vak táncosokra errefelé, vagy épp a süketekre...

- Hagyjuk a bájcsevegést, mit akarsz? – vetett véget a lány az elfogásakor is elhangzó választási lehetőségek sorolásának, melyek közül oly csekélységnek tűnt választása, s mégis a legnagyobb átkává lett.

- Lenne egy munkám számodra, mellyel elnyerheted a szabadságodat. Néhány csempész ugyanis el akarja lopni a legújabb cirkálónk tervrajzait a Tarisról, melyek még a leggyatrább feketepiacon is legalább háromszázezer kreditet érnek. Ha melléjük szegődsz és megölsz, mindegyiküket, amikor a rendszerbe érnek – tehát sem előbb, sem később, akkor az általad meggyilkolt birodalmi tisztek listája kikerül az adatbázisból és te zavartalanul folytathatod a korábbi életedet. Szóval, mit mondasz, képes vagy rá? – Selene jól tudta, hogy a Pendergastnak csupán egy szavába kerülne, hogy helyben kivégezzék a kérdéses csempészeket, de ő mégsem akarta ezt a megoldást alkalmazni. Jobb szereti egymásnak uszítani prédáit, önkényesen szórakozni az életükkel, ezzel teljességgel kielégítve sötét lelkének beteg szórakozását.

Ezért nem volt kérdés válasza.

- Felejtsd el – vágta rá gondolkodás nélkül, majd el akart viharozni mellette, de a rohamosztagosok egyike azon nyomban visszalökte.

- Félre érted, Jasmine, ez nem választás kérdése. Amennyiben belemész a játszmába, újra kezdheted az életet, sőt, akár még tőlünk is kaphatsz néhány pikáns megbízatást. Viszont, ha elutasítod, nos... legyen elég annyi, hogy a lenge táncolás kéjutazás lesz majd a hátralévő életedhez képest...